

Ploieștiul în trei spectacole

Gaițele, **Călătoria domnului Perichon** și **La Grande Magia** sunt cele trei spectacole ale Teatrului „Toma Caragiu” din Ploiești care au avut nu de mult premiera, cel de-al doilea chiar la București, în sala „Horia Lovinescu” de la Nottara. Cel dintâi a făcut și o deplasare în București, pentru a fi văzut de spectatorii de aici, nu puțini, să o spunem, iar ultimul a chemat câțiva bucureșteni să-l vadă la Ploiești, la premieră.

Nucleul principal de actori, ca să zic așa, este cam același, variațiunile petrecându-se mai ales prin centrul și pe la marginile distribuțiilor. A fost interesant de observat talentul și abilitatea unui grup de actori, în general tineri, în funcție de rolurile, destul de diverse, pe care le-au avut de performat.

Gaițele, un spectacol de Lucian Sabados, s-a păstrat în tonul cam prăfuit al textului lui Alexandru Kirițescu, urmând conștiincios litera scrisă. Spectacolul a deziluzionat pe profesioniști, însă a entuziasmat pe spectatorii care vin la teatru fără prea mari pretenții, doar spre a se distra, lăsându-se duși de valul comicalului cam grosuț al acestui gen de teatru. Interpreții au procedat în consecință: Lucia Ștefănescu (*Aneta Duduleanu*), Raluca Zamfirescu (*Zoia*), Carmen Ciorcilă (*Lena*), Roxana Ivanciu (*Wanda Serafim*), Elena Popa (*Margareta Aldea*), Ioan Coman (*Mircea Aldea*), Oxana Moravec (*Colette Duduleanu*), Romulus Chiciuc (*Ianache Duduleanu*), Mihai Calotă (*Georges Duduleanu*), Cristina Moldoveanu (*Fräulein*) și

Oxana MORAVEC, Raluca ZAMFIRESCU, Romulus CHICIUC,
Lucia ȘTEFĂNESCU, Carmen CIORCILĂ în *Gaițele*

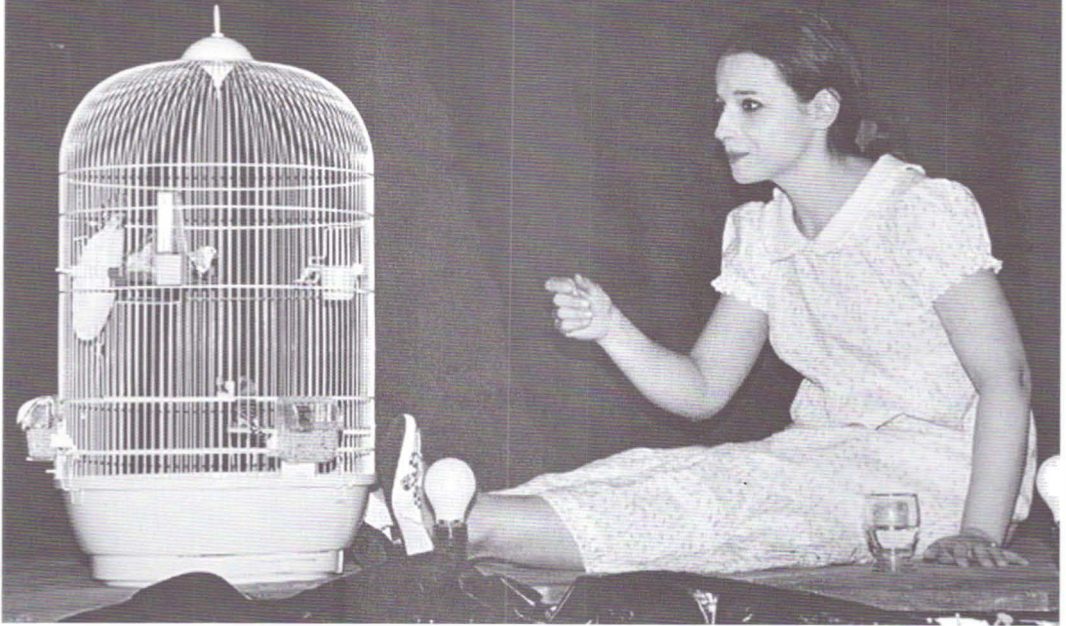
Andrei VASLUIANU, Cristina MOLDOVEANU, Raluca ZAMFIRESCU, Ioan COMAN
în *Călătoria domnului Perichon*

Marian Despina (*Zamfira*). În paranteză fie scris, n-am prea înțeles pentru ce altceva decât inventarea unui nou motiv de răs, exterior piesei și spiritului ei, a fost distribuit un bărbat în rolul fetei în casă, o țărănuță naivă. Regia și ilustrația muzicală: Lucian Sabados, scenografia: Viorica Petrovici.

Călătoria domnului Perichon de Eugène Labiche a nimerit pe mâna experimentată a lui Alexandru Dabija, mână condusă de un alt tip de imaginație. Acest vodevil de mare succes altădată a rămas la fel în concepția lui Alexandru Dabija, care a construit un spectacol dinamic, de un comic de bun-gust, cu actori manevrați foarte abil. În centrul spectacolului, Ioan Coman s-a reafirmat ca unul dintre stâlpii teatrului ploieștean, chiar dacă deocamdată în roluri comice ușoare, ca acesta. L-au secundat cu succes Raluca Zamfirescu și Cristina Moldoveanu. Figuri aparte au făcut Andrei Vasluianu și Mihai Calotă, în rolurile celor doi tineri, pretendenți la mâna fiicei dlui Perichon, dar cel care a construit un rol de comic grotesc a fost Constantin Cojocaru. Bine individualizat a fost și rolul lui Tudor Smoleanu, *Marteau*. Spectacolul a plăcut celor din sală și aș putea paria că va plăcea și altor sute de spectatori, desigur, fiind unul fără pretenții de inovație, ci conceput doar cu multă migală și exactitate, ca și altele puse în scenă în ultimul timp de Alexandru Dabija. În ton au fost și Karl Baker, Oxana Moravec, Otilia Pătrașcu, Adrian Ancuța, blagosloviți cu rolurile secundare și episodice. Scenografia îi aparține și ea regizorului, fiind una utilă dinamicii spectacolului și sugerând prin câteva tușe epoca în care se petrece vesela călătorie.

La Grande Magia de Eduardo de Filippo este, cred, ultima premieră a anului – o montare de Gelu Colceag, cu Doru Ana, în rolul magicianului, Oxana Moravec în rolul soției sale, când chinuite, când complice la înșelătoriile acestuia, Ioan Coman, un excelent Calogero di Spelta, Nadiana Sălăgean, o ștearsă soție a celui din urmă,

Elena POPA în *La Grande Magia*

Karl Baker, în rolul amantului dnei Spelta, Tudor Smoleanu, din nou într-un rol bine dus la capăt, Elena Popa și Romulus Chiciuc, într-un cuplu pe cât de delicat pe atât de tragic, al unor adolescenți îndrăgostiți, ea murind înainte de a-și trăi dragostea, Ilie Gâlea/Marian Despina, în rolul comisarului (eu l-am văzut pe Ilie Gâlea, de un comic irezistibil), Adrian Ancuța, un personaj trecător, Mihai Calotă, cu multe resurse comice scoase pe scenă în rolul *valetului lui Calogero*, apoi, din nou, în același rol, Marian Despina și Paul Nicolae, Lucia Ștefănescu, *mama lui Calogero*, Ioan Radu Burlan, *fratele lui Calogero*, Theodora Stanciu, *sora lui Calogero*, Lorena Ciubotaru, în *d-na Zampa* și Alexandru Pandle, *d-I Zampa*, Raluca Zamfirescu, Clara Flores, Nelu Neagoe, Răzvan Băltărețu în roluri minuscule, dar bine lucrate. În decorul deloc surprinzător al lui Ștefan Caragiu, Gelu Colceag a creat un spectacol care se susține, fără a surprinde. Va avea desigur public, pentru că istoria manipulării de către un fals magician îi sună fiecăruia cumva cunoscut, chiar dacă aici nu e vorba deloc de politică ci, dimpotrivă, de viață particulară, dar paralele poate face oricine în sinea sa. A fost la premieră chiar primarul, cred că domnia sa era oficialul care a ieșit la un moment dat, chemat desigur de treburi mai importante, poate de propriul spectacol, ca să mă păstrez pe „ramură”.

Toate aceste trei spectacole demonstrează o direcție pe care teatrul de altădată al lui Toma Caragiu o desenează cu autoritate, cumva asemănătoare celei a confratelui său de pe bulevardul din București, Nottara. Dar la premiera de la Sfântu Gheorghe un destul de mare grup de actori ai Ploieștiului, în frunte cu directorul Lucian Sabados, anunțau că Bocșárdi László va monta la Ploiești. Probabil un spectacol din cealaltă ramură a repertoriului ploieștean, ramură ilustrată nu prea de mult de spectacolul lui Radu Afrim cu *Plastilina* de Sigarev. Cam aceiași actori jucau și acolo și erau chiar în roluri.